

Kürti László

lassú észjárás

anyám gyönyörű pulóvereket kötött nekem,
nem mai: egy sima, egy fordított, unalmas,
nemtelen göncöket. nem. csavart mintákat,
egymáson átívelő szabályos cikcakkokat fűzött
a sorokba. az osztálytársaim anyukái és a tanítónők
is mondogatták rólam, előttem: helyes kiskölyök.
– még ha épp focival rúgtam be a leányvécé
ablakát vagy más szándékolt bosszantásban
voltam főkolompos. nem. mégsem azt mondták,
hogy helyes kölyök, hanem úgy:
„pisilni fognak utánad a lányok, fiacskám!”
belegondoltam, ahogy elmegyek előttük a parkban,
még sandán visszafordulva láthatom:
nagy ívűn, aransárgán pisilnek utánam a homokba.
mekkora marhaság, gondoltam még hosszú éveken át.
érett, szerelemben, szavakban jártas férfivá kellett
válnom, hogy megértsem végre:
„nem kell, hogy előttük menjél el, ráérsz utánuk is
vagy közben, épp egyszerre velük, ha érted,
mire gondolunk, így akartuk mondani neked,
értsd meg végre,
mafla fiacskánk.”

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. Utóbbi verseskötete: *Testi mesék* (2012).

mária üzenete

annyit tudtam róla, hogy eljön.
és nem nevezhetem majd kedvesemnek,
nővéremnek, atyámnak pláne nem.
benyit hozzám és azt mondja:
„genetikai vizsgálatra megyek”.
őszinte lesz, őszinte áldozat.
elegáns, isteni nagyasszony.

érezem csak magam utolsó senkinek,
mert nem vettem rajta észre: terhes.
igazi állapota mégis én maradtam,
bármelyik élet vizének zavart keltő
piszkafája, gőgös és érdes, kegyetlen kölyök.
mintha közöm lett volna hínáros
csapongásaihoz vagy különös vágyaihoz.

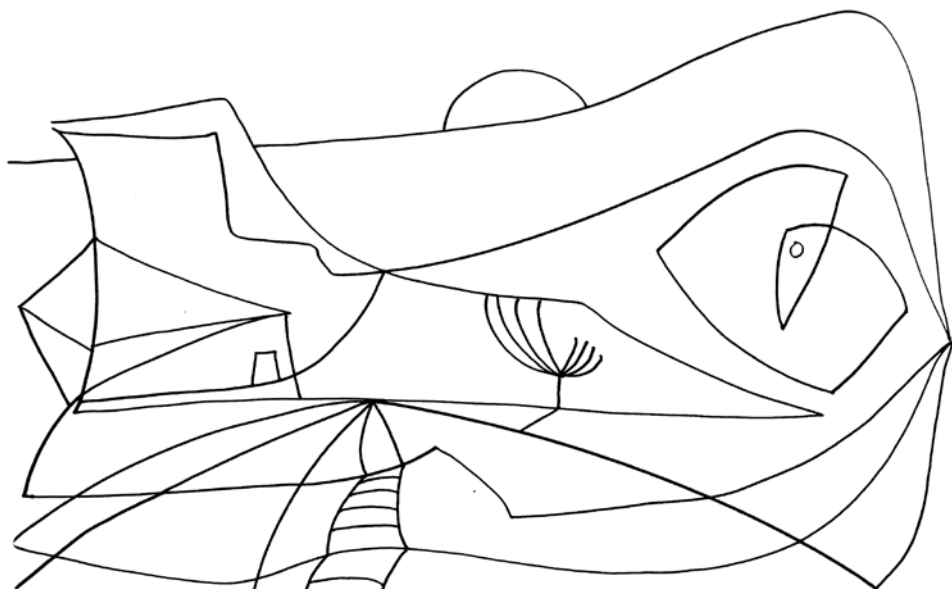
így avat be kétségbeesésével
a bizalmába. így próbálja megúszni
azt a felelősségteljes vallomást,
amit már öt hónapja rejteget előlem.

nem lehet a kedvesem, sem egy régi
diszkókalandom. idegeneknek azt mondja,
hogy a fia vagyok. nekem, hogy egész
életen át érvényes, végzetes tévedése.

apám a szerelemé

nincsenek barátai. elcsúszott életében botladozom.
válásuk után, kissrác koromban úgy buzdított,
eresszem le anyám szeretője kocsijának a kerekét.
a szerelmi bosszúnak fortélyja van, elegáns, nagy szíve.
szeleptűt a fémsapka villájával kell kicsavarni, két ujjal,
könnyedén – így tanított. de én nem akartam, hogy bárki
nálunk aludjon, akár egyetlen éjszakára is.

apám sosem volt finnyás a kétkezi munkára,
kommersz szeszekre. a szép nőkre viszont finnyás,
még ma is, közel a hatvanhoz, közel anyám melegének
emlékéhez. félek, egyszer a nőit bízza majd ide.
saját testéről már végrendelkezett, nálam.
„ha meghalok, hamvasszanak el, ez a te felelősséged!
– az én testemet csak ne zabálják a férgek,
méltatlan lenne ilyen asszonyok után.”
kemény arccal hallgattam őt, mint amilyen kemények
a szeretők vagy azok az érintetlenül hagyott kocsikerekek.

Kecskeméti Kálmán: Vonalimese (filctoll, papír, 1969)